

PlaçaGran

Publicació
Granollerina

Núm. 25

Dissabte, 5 de maig del 1979

Preu: 25 ptes.

EDITORIAL

Ara comença tot

Ens alegra de veure com el procés democràtic va acomplint-se esperançadament: suara les eleccions municipals, després la constitució del primer consistori democràtic, ara la formació de les comissions, vertaders equips de treball, tots ells en funció del bon govern de la Ciutat i de tots els Ciutadans.

Hem vist també la cara de cansament de tots els polítics durant els dies de la «gran entesa» per tal de ser fidels al vot popular i interpretar-lo de forma matemàticament ideal.

Ja és un fet, o almenys, així i de moment ho volem creure.

Plaça Gran se'n féu ressò la setmana passada, ara hi tornem i caldrà tornar-hi sempre que calgui.

Tot això és important, ens interessa a tots, inclús a aquells conciuta-

dans que en el moment de ser-hi presents optaren confortablement i incivil per no dir res o dir-ho malament. A l'hora, però, de recaptar-ne els fruits, probablement tots hi voldrem gabella curulla.

Ara, enmig de l'esperança de tots, amb el cansament dels polítics —amb la cara paguen— i el desinterès d'uns pocs no gens rebutjables, voldriem recordar a tothom que la democràcia és també això:

Treball que cansa

Responsabilitat que envelleix

Participació que anima

Felicitat com ordit de la trama social.

Cal recordar-ho. Ho recordem pensant que el camí no és fàcil. Ho tornarem a recordar quan calgui.

La Festa del Treball... El Dia de la Mare...

És curiós constatar que les dues temàtiques d'avui tinguin tanta relació entre elles.

D'entrada penso que la majoria de ciutadans som anti... totes aquestes celebracions organitzades només de cara a comercialitzar-ho tot. Em refereixo, com podeu suposar, a la festa de la mare, que ara volen imposar-nos. Aquesta a la qual nosaltres fem referència, és molt més antiga i plena de popularitat. Per aquells temps, els ciutadans no estaven tan immersos en la societat de consum, com ho estem avui, l'any 1979.

He començat parlant de la relació entre la mare i el treball. Si ens aturem a reflexionar un moment, ens adonarem que tothom té dret al descans. Millor dit, gairebé tothom, ja que per a les mares no existeix. Per què aquesta discriminació? Una mare conscient, no té ni diumenges, ni dissabtes, ni dijous; per què? Potser ara que tot es soluciona amb reivindicacions, hauriem de fer prevaldre les de les mares, que àdhuc de tenir les jornades més llargues que qualsevol treballador, fent hores extraordinàries, sense descans dominical, sense vacances, sense ni sou base, sense dret a malaltia ni a jubilació... se'ns digui... TU RAI QUE ESTÁS SEMPRE A CASA, TU QUE NO TREBALLE...

Serveixin doncs aquestes ratlles per a retre un petit homenatge a totes les mares de la nostra ciutat, que d'una manera amable i amb sentit de responsabilitat fan que aquesta família, tan desmembrada massa vegades, sigui encara un fet a casa nostra. Per a totes elles, el nostre clavell vermell.

Montserrat Ponsa i Tarrés

Tot sobre el Ple

Els primers passos del nou Consistori

LLUIS GARRIGA, S. A.

Aparellatge Elèctric

Angel Guimerá, 7 al 11 - Telèfon 870 21 94

Telex n.º 53061 Luga

GRANOLLERS

BARCELONA

La solució al
**PLA ESPANYOL DE
COMPTABILITAT**

per a la PETITA i
MITJANA EMPRESA

(B.O.E. N.º 240 7-10-74. DECRET LLEI 12-1973 DE 30-11-73)

Una solució STANDARD
per a cada necessitat

LIBRERIA CARBÓ

CLAVÉ, 36 - GRANOLLERS - TEL. 870 04 32

Ratilles breus

Províncies, no

La recuperació de la personalitat de Catalunya és una tasca que cal continuar o encetar tenint en compte totes les realitats de la nostra vida quotidiana. No fa pas gaire que unes quaranta personalitats científiques i polítiques —entre les primeres constava Pau Vila, autor de la divisió territorial del 1932— demanaven l'abolició de les quatre províncies, concepte imposat injustament pel centralisme, contra la nostra realitat històrica i present. En canvi, les comarques han estat un fet irrefutable, un fenomen sociològic sòlidament assimilat per tots els pobles i ciutats de Catalunya, per tal d'assolir una autonomia jurídica, de govern i tradicions, elements essencials per retrobar la pròpia identitat.

Tot el procés autonòmic serà una contradicció absurda, si les comarques no recuperen els drets trepitjats pel centralisme obcecat. Ah! i no oblidem que, de centralismes, n'hi ha de moltes menes i que tots són nefastos. Comarques, sí; províncies, no.

Joan Barcon

Telèfons d'Urgència

Comisaria Policia	870 75 99
Policia Municipal	870 05 11
Guàrdia Civil	870 00 68
Parada Taxis	870 30 28
Bombers	870 11 72
Funerària	870 00 89
Hospital	870 24 00
Policlínica	870 61 00
Metges d'urgències de la Seguretat Social	870 01 91
Ambulàncies	870 00 92
	870 78 61

PlaçaGran

Director: Joan Barcon i Prevostl
Col·laboren: Jaume Camp - Miguel Gullón
R. Munné i Coll - Joan Colomé - Pere Canal - Josep Garrell - Montserrat Ponsa
Joan Martí Torres - Lluís Barbosa - Francesc Sala - Jaume Ortuño i Carme Garrell

Corrector: Jaume Camp
Administració: Montserrat Ponsa
Imprimeix: Gràfiques Garrell

Vila oberta

Dia 1.er de maig

El dimarts passat dia 1 de maig, Festa del Treball, a Granollers també va celebrar-se amb una manifestació que s'inicià a la Plaça de la Porxada i va recórrer pel carrer Sant Roc, carrer Clavé, Plaça Caídos, carrer Condestable de Portugal, Avinguda del Parc, finalitzant davant la Casa Sindical.

A la Casa de Cultura, la Federació Local CNT, va celebrar una xerrada i la projecció de «Un pueblo en armas», documental de les jornades de lluita de l'any 1936.

Conferència a l'Hospital

El passat dijous, dia 10, a les 10 de la nit, a la Sala d'Actes de l'Hospital General de Granollers, el Dr. Josep Llorens i Terol, cap del Departament de Pediatria de l'Hospital General de Ntra. Sra. del Mar de Barcelona, donà una Conferència sobre el tema «Diagnòstic general de la malaltia infecciosa en pediatria».

L'acte estava organitzat per l'Associació de Joventut Mèdica del Vallès Oriental, amb la col·laboració de l'Hospital General de Granollers.

Accidents

El matí del dissabte passat un ciclemotor que circulava pel carrer Jordi Camp va precipitar-se contra un pal elèctric, el seu conductor es va produir fortes lesions i fou ingressat a la Policlínica.

El mateix dia, a un quart de dues, a l'Avinguda Marquès de Les Franqueses, va produir-se una triple col·lisió de cotxes turisme, l'accident fou molt aparatós si bé, sortosament, els conductors només van tenir l'esglai i de contemplar les destroces de llurs cotxes.

Un granollerí premiat

Dijous passat, a la tarda, en el Palau de la Generalitat, tingué lloc el lliurament dels Premis de la filial de l'Institut d'Estudis Catalans i la Societat Catalana de Biologia per estudiants, en el que el jove granollerí Agustí Montaña i Ponsa, fou premiat pel seu treball «Lipoproteïnes plasmàtiques i trastorns del metabolisme dels lípids».

Aquest estudiós, a qui felicitem, li entregà el premi l'Honorable President Josep Tarradellas.

Camió de les escombraries incendiat

Per causes fortuïtes, a dos quarts de dotze de la nit en la cruïlla del carrer Girona-Avinguda F. Ribas, va incendiar-se un camió del servei de recollida d'escombraries, per aparcar el foc van haver d'intervenir els Bombers de la Diputació.

265 donacions de sang

La recent Campanya de Donació de Sang realitzada a la Mútua del Carme, amb la col·laboració de la Germandat de Donants de Sang i els equips mòbils de la Seguretat Social, va resultar molt positiva ja que foren 265 granollerins que van contribuir-hi amb la seva aportació.

Aquestes donacions, les primeres que s'obtenen en aquesta companya, que continuarà amb nombroses visites a empreses importants, a fi d'incrementar i mantenir aquesta apreciada donació pel banc de sang de la Germandat que la subministra al nostre Hospital General quan es tenen existències.

Donem les gràcies a aquests 265 donants i esperem es vegin augmentades abundantment en aquesta segona etapa de la Campanya.

Denúncia a la Policia

El senyor Francesc Rabot i Solé, va denunciar a la Policia que de l'interior del Bar que regenta a l'Institut d'Ensenyança Mitja, li van robar gènere per valor de 15.000 pessetes i unes 2.000 en metàl·lic, els vandàlics autors també van embrutar les parets amb ous que hi havia en el bar.

Classes pràctiques

El dimecres, dijous i divendres, a dos quarts de sis de la tarda, en el Museu es donaran unes classes de pràctiques de «Com es fa un llibre?», en el que poden assistir tots els granollerins interessats en volguer conèixer aquesta curiositat tan important culturalment.

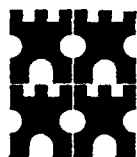
V Festival

Homenatge a la Vellea

En la barriada de Sota el Camí Ral, demà diumenge, tindran lloc uns festejos dedicats als veïns que han arribat a la tercera edat. A les nou del matí, Santa Missa; a dos quarts d'onze, Cercavila per les Majorettes de Carrero Blanco, Banda de Timbals i Cornetes; a les onze, aperitiu i lliurament d'obsequis; a dos quarts de dotze, actuació del Rapsode del Vallès, Josep Bové; a les dotze, Concert per la Rotllana i la Coral Infantil de la Societat Amics de la Unió; seguidament, Traca infantil, Ballada de Sardanes, per la Cobla Genisenca i Dances populars; a dos quarts de cinc de la tarda, representació teatral pel Grup Infantil de la Barriada, que estrenarà «Lucio y Coreta» i «Los amores de Rabilina».

Defuncions

Del 23 al 29 d'abril, a Granollers han mort: Magina Lledós i Saura, 77 anys; Josep Tarrús i Bru, 90 anys, i Maria-Josefa Fernández i Valdeón, 77 anys.

castells

Santa Anna, 2
Anselm Clavé, 49
GRANOLLERS

bolso i sabates de conjunt
articles per viatge

billetes i moneders

El Ple Municipal

Ple de plena normalitat

La reunió del Ple, el verdader primer ple democràtic, ha començat amb un notable retard, de vint-i-cinc minuts segons l'hora prevista, 20'55 hores de la nit del dia 3 de maig de 1979.

L'Ordre del dia consta de sis punts:

1. — Lectura i aprovació de l'Acta de la sessió anterior (19-4-79).
2. — Proposta de l'Alcaldia sobre règim de sessions del Consistori.
3. — Proposta de l'Alcaldia sobre Comissions Informatives.
 - 3.1. Constitució de les Comissions. (Nombre de Comissions)
 - 3.2. Càrrecs que integren les Comissions (Organigrama de cada comissió).
 - 3.3. Nom dels Regidors que integren cada un dels càrrecs de les Comissions.
 - 3.4. Atribucions conferides als regidors integrats en les Comissions.
4. — Nominació dels Regidors que han de formar part del Consell d'Administració de VIVIENDAS MUNICIPALES, S.A. (VIMUGRASA).
5. — Proposta de l'Alcaldia sobre:
 - 5.1. Tinents d'Alcalde que substituïran a l'Alcalde, en cas d'absència o malaltia.
 - 5.2. Nomenament dels Presidents de les Comissions Informatives.
 - 5.3. Es competència de l'Alcalde tot el referent a la Guàrdia Urbana i el seu Règim.
6. — Proposta de l'Alcaldia sobre noms de carrers, llengua d'aquests noms i possible trasllat del monument dels caiguts que es troba a la plaça de la Corona.

NOVETATS DEL PLE

L'Alcalde ja no és l'única veu als plens.

Ell fa propostes, però els Regidors també en fan i a l'últim potser guanyen les propostes dels Regidors.

Notable assistència de públic en un ple que segons paraules de l'Alcalde es presentava com de tràmit.

El ple com a màxima representació del Consistori ja informa inclús de qüestions estrictament polítiques, cas de les negociacions, per a assignar les Comissions Informatives a cada partit o coalició amb representació a l'Ajuntament.

En aquest ple per manca d'acord en la distribució de funcions de cada una de les Comissions Informatives no hi han hagut acords transcendents. (punt 3.4).

Hi ha hagut debat en dos punts dels 6 que formen l'ordre del dia.

Es confirmen els noms dels presidents de Comissions apareguts a Plaça Gran la setmana passada.

Els Tinents d'Alcalde que el substituïran en cas d'absència o malaltia són, i per aquest ordre:

1. — Oscar Pelayo i Entrialgo
2. — Antoni Cornellas i Aligué
3. — Vicenç Rochina i Pascual

Es confirmen les proporcions de Regidors de cada partit dins de cada una de les Comissions.

A partir d'ara el Ple de l'Ajuntament es reunirà el Segon Dijous de cada mes, a les 21 hores del vespre.

Les reunions de les Comissió Municipal Permanent tindran lloc cada dijous a les 20 hores del vespre.

En els plens municipals ja no solament hi són necessaris, treball eficaç, bona administració, seny, sinó també oratòria, estar informat, etc...

Pel que es despren del Ple el Govern Municipal encara no ha començat.

Els Regidors nomenats per formar part del Consell d'Administració de VIMUGRASA són:

1. — Antoni Cornellas i Aligué
2. — Ramon Casanovas i Tresserras
3. — Vicenç Rochina i Pascual

Les propostes de l'Alcaldia sobre nomenaments de Presidents de Tinents d'Alcalde substituïts, Presidents de Comissions Informatives i la reserva a l'Alcalde de la competència Urbana, juntament amb la formació d'una comissió d'assessorament pel canvi de noms dels carrers i el trasllat del monument dels caiguts de la Plaça de la Corona —on anirà a parar? s'aproven unànimement.

L'esquerra del públic continua estant a la dreta de l'Alcalde.

Joan Colomé

El Alcalde de Móstoles cesado por Decreto

Este es el texto que pone a los alcaldes en su lugar. A los alcaldes democráticos elegidos clamorosamente por los votos populares del 3 de abril. Claro está, a los alcaldes progresistas que cuentan con la confianza de la mayoría de la población, no aquellas fenecidas figuras de alcaldes pueletodo que hacían y deshacían hasta hace muy poco en sus cotos privados que resulta que ahora son de todos.

Resulta, pues, que de haber existido la UCD el 2 de mayo de 1808, España hoy sería francesa, porque habría desautorizado al intrépido D. Antonio Torreón, Alcalde del pueblecito de Móstoles, cercano a Madrid a lanzar su proclama célebre: «LA PATRIA ESTA EN PELIGRO. MADRID PERECE VICTIMA DE LA PERFIDIA FRANCESA. ¡ESPAÑOLES, ACUDID A SALVARLA!»: Nada menos que declarar la guerra al francés, sin contar con el beneplácito del Gobernador Civil de la Provincia, que a buen seguro estaría de acuerdo con Napoleón, al igual que el mismísimo Rey. Pues sí, tenría que haber esperado la audiencia con tal ilustre figura, después de innumerables instancias o multiples llamadas por teléfono para, finalmente, averiguar que su empeño era inutil.

Naturalmente que el país, en 1979, no está para declarar la guerra a nadie. Ni al moro cuando se lleva las sardinas de nuestros pescadores. Bastante trabajo tenemos todos para que comience a caminar solito por la senda de la democracia, con la ayuda del benévolo papá yanqui.

Pero el caso es que a nuestros alcaldes progresistas les han quitado autoridad para entener el orden público de su ciudad, y de este modo el Sr. Ballús, alcalde de Granollers, no podrá mandar a la villa de la invasión de los franceses, ni detener a una banda de chorizos de Cajas de Ahorros, ni disolver una manifestacion de futbolistas que pidieran más pelotas. Ha de contar con la autorización del señor Gobernador, no importa que no conozca los asuntos propios de los ciudadanos, el nombre de pila del tendero de la esquina, ni la calle principal o que en ese momento esté jugando al bacarrá o tomando el sol en las verdes praderas. El gran prestigiatador de la Moncloa se ha vuelto a sacar una carta de la manga en un jale, hop! más difícil todavía y echándole cara al asunto, con una que guardaba desde 1959. ¡Pobre Constitución, tan joven ella! ¡Tan desvalida! La Constitución, señores, está triste.

(¿Y qué opinaran los electos alcaldes de UCD?)

Claro que uno piensa que eso no es más que desconfianza a los alcaldes progresistas, convergentes, socialistas o comunistas, que a fuerza de «Estatut» y «Els Segadors», tomaron posesión de sus cargos el 19 de abril, en nuestras tierras. Desconfianza y miedo a que lo hayan tan bien, tan bien que les note lo mal, tan mal que ellos lo están haciendo. No está tan lejana la fecha en la que moría un joven en Parla, «gracias» a la intervención de la Policía Nacional, solicitada por el Gobernador de la Provincia de Madrid, para disolver una manifestación en la que se pedía agua. Y sobre todo los udedáneos deben tener miedo a que los vecinos de los pueblos con alcalde progresista demos lección, tras lección, de lo que debe ser un orden público democrático.

Pues nada, nada. A esperar que el «Estatut» venga a deshacer entuertos y a poner las cosas en su sitio y entre tanto ya lo sabe usted señor Gobernador de la Provincia: a mandar, que para eso estamos.

Miguel Angel Gullón

La vista és la que treballa

Hem vist al darrer número l'oració «i si molt m'apureu...» Com que, de fet, el castellanisme *apuro*, així com el verb *apurar*, l'usem a tort i a dret equivocadament, hem cregut que valia la pena, avui de parlar-ne un xic, per tal de posar les coses al seu lloc.

Moltes vegades diem que ens trobem en un *apuro*; és a dir en una necessitat o conflicte. Doncs, bé. Sempre que ens trobem en un cas semblant, direm *destret* o bé *aixebuc*. També, en certs casos, el mot castellà *apuro* el podem substituir per *angoixa* o *aflicció*. I no hem d'oblidar que un *home apurat* és, en català, un *home atrapat*.

Pel que fa al verb *apurar*, quan vulguem expressar que s'ha acabat totalment quelcom, el canviarem per *esgotar* o *exhaurir*. Així, *s'ha esgotat el líquid de la botella*; *s'ha exhaurit l'edició d'un llibre*.

El verb *apurar* (*parasintètic de pur*), en català, sols té la significació de *depurar*, *posar en clar*, *verificar*, així com la d'*escoltar*, *d'escurar* i *d'esbrinar*. Així, *oli apurat* (depurat); *apurar* (verificar) *els comptes*.

L'apurar-se en el sentit de manifestar o sentir preocupació, temença, indecisió, etc., el substituïrem per *impacientar-se*, *amoinar-se*, *anguniar-se*, etc. Per tant, la frase que ha motivat aquest comentari, havia d'escriure's, «i si molt m'angunieu o be amoineu...»

Un altre verb que també veiem sovint, i es tracta d'un altre castellanisme, és *apoiar*. Recordem que quan vinguem expressar que cal donar ajut o protecció a una persona, publicació, obra, etc., hem d'usar els verbs *sostenir*, *ajudar*, *defensar*.

Quan vulguem dir que una cosa descansa damunt una altra, o sigui sostinguda per una altra, per exemple, una escala, la paret, etc., direm o descriurem: *recozar*, *estintolar*, *estrebar*, *apuntalar* o *repenjar*.

Si volem sostenir o confirmar una opinió, usarem *donar suport* o be una expressió per cert molt catalana com es la de *ter costat*.

I ara que estem en ple període de començament de funcionament dels nous Ajuntaments no ens ha de passar mai per la barretina quan facin sessions el Ple o la Comissió Permanent de dir, per exemple, que el Conseller o Regidor X *ha recolzat* una proposició, sinó que l'ha *defensada*. Tampoc no es correcte dir que un Partit *recoza* el Govern sinó que li *presta suport*.

Pel que fa al mot *apoi* hem d'assenyalar: usarem *recolze*, *estintolador* o *suport*, quan vulguem dir allò que serveix per a sostenir o per a recolzar-s'hi; i *sosteniment*, *defensa*, *ajut* o *favor*, quan vulguem expressar l'acció de suportar, sostenir o defensar.

Respecte al verb *apoiar-se*, assenyalem que podem *recolzar-nos* posant-nos de coïzes a la barana, d'esquena a la paret. Ara bé, si us doneu el braç, llavors podeu *repenjar-vos-hi*.

Finalment, direm que una estàtua *descansa* sobre el pedestal. I una teoria sol *recolzar-la* en fets.

I, per avui, prou. Gràcies per la vostra atenció.

R. M. C.

Notícia de l'Ajuntament

Les Comissions en marxa

L'anticipació amb què se'm demanda l'article fa que aquestes notícies de l'Ajuntament no puguin ser, precisament, últimes notícies, com seria bonic poder oferir habitualment al lector.

A l'hora que escric —aprofitant la festa del dimarts—, sé que s'ha convocat sessió plenària pel proper dijous dia 3, per a la qual encara no he rebut la convocatòria. Per tant, quan aquestes ratlles arribin a mans del lector, ja se sabrà tot allò que s'ha dit i s'ha fet en aquesta sessió.

Una cosa és, no obstant, gairebé segura: En sortiran constituïdes les diverses Comissions en què s'organitza el treball de la nova Corporació, i aquestes podran ja, a partir del divendres, començar la seva tasca.

Els problemes són ací, a la vista de tots, i no és pas lícit perdre el temps.

A part d'aquelles actuacions urgents destinades a tancar forats, o bé a resoldre situacions que no tenen espera, no és pas difícil fer una enumeració de les qüestions més vives, que reclamen l'atenció immediata dels regidors.

En realitat es pot dir que tots els Partits les anunciaven en els seus programes electorals.

Ara cal que les Comissions garbellin aquells programes, separant-ne tota demagogia, i, sense precipitacions però també sense demores, vagin proposant les mesures concretes que cal adoptar en cada camp de l'activitat municipal.

Això exigirà, en el sí de cada Comissió, uns estudis rigorosos, uns debats amplis i una reflexió suficient, com a única fórmula que faci possible en cada cas escollir el camí més adient, amb menys probabilitats d'error; i, també, com a única fórmula que eviti, tant a la Comissió Permanent com al Ple, el trágol d'apitjar posicions poc madurades.

Però potser cal dir, també, una altra cosa: Tots els ciutadans poden dir-hi la seva. Els agraïrem que ens facin arribar les seves opinions; que ens facin saber els seus problemes; que no oblidin que Granollers és una obra de tots.

Pere Canal

Retalls del Butlletí Oficial de la Província

ADMINISTRACIÓ MUNICIPAL

21 d'abril — PARETS DEL VALLÈS

Habiéndose confeccionado la rectificación del padrón municipal de habitantes, con referencia al 31 de diciembre de 1978, la misma se halla expuesta en la Secretaría.

21 d'abril — BIGUES I RIELLS

Confeccionado el padrón de contribuyentes sujetos al pago del impuesto inusual sobre circulación de vehículos de tracción mecánica para el ejercicio de 1979.

21 d'abril — CANOVELLES

Formulada y rendida la cuenta municipal de Administración del Patrimonio de esta localidad, correspondiente al ejercicio de 1977, se hace público que la misma, con los documentos que la justifican, se halla de manifiesto en la Secretaría.

Formulada y rendida la cuenta municipal de Administración del Patrimonio de esta localidad, correspondiente al ejercicio de 1978, se hace público que la misma, con los documentos que la justifican, se halla de manifiesto en la Secretaría.

21 d'abril — LA GARRIGA

En virtud de lo establecido en el Real Decreto 263 1979, de 13 de febrero, se convocan pruebas selectivas restringidas para cubrir en propiedad una plaza de Deslindeante de este Ayuntamiento, grupo de Administración General, subgrupo Técnico con sujeción a las siguientes.

23 d'abril — LLIÇA D'AMUNT

El Ayuntamiento de mi presidencia, en sesión celebrada el día 30 de marzo último, acordó aprobar la zonificación y precios unitarios que han de regir para la exacción del impuesto municipal sobre incremento del valor de los terrenos para el ejercicio de 1979.

23 d'abril — LA ROCA DEL VALLÈS

Acordado por el Ayuntamiento pleno, en

sesión extraordinaria celebrada el día 26 de febrero último, la implantación de la Ordenanza fiscal reguladora del impuesto municipal sobre solares, de acuerdo con la aprobada por Orden de la Presidencia del Gobierno de 20 de diciembre de 1979 (B.E. n.º 305, del 22).

Acordado por el Ayuntamiento pleno en sesión extraordinaria celebrada el día 26 de febrero último, la implantación de la Ordenanza fiscal reguladora del impuesto municipal sobre el incremento de valor de los terrenos, de acuerdo con la aprobada por Orden de la Presidencia del Gobierno, de 20 de diciembre de 1978 (B.O.E. n.º 305, del 22), se expone al público la Ordenanza al efecto aprobada, junto con la tabla de valores de los tipos unitarios de valor corriente en venta de los terrenos de este municipio, vigente para el ejercicio 1977-79, aprobada por el Ilmo. Sr. Delegado de Hacienda de la provincia en fecha 28-12-76, y que no sufre variación para el actual ejercicio económico de 1979.

25 d'abril — CANOVES

Aprobado inicialmente por el Ayuntamiento pleno, en sesión ordinaria celebrada el ppo. día 31 de marzo último, una pequeña ampliación del Plan Parcial de Ordenación denominado «Mirador del Montseny», siendo el promotor del mismo don Antonio Crous Casademunt.

MINISTERI DEL TREBALL

21 d'abril

Resolución de la Dirección General de Trabajo por la que se dicta Laudo de Obligado Cumplimiento en el conflicto colectivo de trabajo planteado en la Comisión Deliberadora del Convenio Colectivo, de ámbito nacional, para las recaudaciones de Tributos del Estado.

En 1817, el industrial socialista anglès Rober Owen havia tixat en ocho horas la jornada de trabajo, recogiendo esta decision en su Catecismo, para uso de los trabajadores, en el que, entre otras razones decía: «Porque la duración más larga de trabajo que la especie humana —teniendo en cuenta el vigor medio y concediendo el derecho de existencia a los débiles como a los fuertes— puede soportar manteniéndose en buena salud, inteligente y feliz». «Porque ocho horas de trabajo y una buena organización del mismo pueden crear una superabundancia de riqueza para todos». Que no dejen de ser buenas razones. Y como anecdotita o síntesis de su pensamiento, podría añadirse la respuesta dada a sus socios, alarmados ante tales «modernidades» y que desgraciadamente, aún hoy podría servir de reflexión a innumerables industriales de este país: «La experiencia os ha enseñado la diferencia que hay entre una máquina limpia, reluciente, siempre en buen estado y la que se halla sucia, desordenada, llena de rozamientos inútiles y desgastándose poco a poco. Por tanto, si el cuidado que concedéis a motores inanimados pueden dar resultados tan ventajosos, ¿qué no se podría esperar de los mismos cuidados prodigados a estos motores animados, a estos instrumentos vivientes cuya estructura es mucho más admirable?». No cabe duda que sus palabras estaban llenas de buen sentido.

Eco de la reducción

La aspiración, pues de la reducción de la jornada laboral, lógicamente encontró una rápida difusión entre las organizaciones obreras de Inglaterra, Francia, Europa en general, llegando a los Estados Unidos, donde se inicia la historia del 1.º de Mayo. Naturalmente, a este movimiento por las ocho horas, se opuso una fortísima resistencia por parte de los industriales de la época, que a lo máximo que acceden es a reducir la jornada laboral a diez horas (1840-42), llegando incluso a hacer promulgar, después del Congreso Obrero de los Estados del Este y sobre todo las presiones del recién nacido movimiento sindical americano, sobre los partidos, republicano y demócrata, una ley por la que queda instituido la jornada de ocho horas para todos los trabajos directamente ejecutados o licitados por el Estado: es decir, los públicos. No obstante, su falta de aplicación llevó a la desilusión a los obreros,

en quienes va creciendo la idea de vincular la huelga general a la lucha por las ocho horas, mientras que los patronos forman asociación en torno a las diez horas.

Fracasada la vía de la negociación, en noviembre de 1884 se reunía el IV Congreso de la A.F.L. (American Federation of Labor o Federación Americana del Trabajo) donde aprobó la resolución: «...QUE LA DURACION LEGAL DE LA JORNADA DE TRABAJO DESDE EL 1.º DE MAYO DE 1886 SERA DE OCHO HORAS...». De este modo esta decisión, puramente corporativista, que en principio pasa inadvertida en general, gracias a una intensa propaganda, la resolución de Chicago abre brecha en la clase obrera. No se descuida ningún centro. El Congreso de los Caballeros del Trabajo, Fraternidad de los Carpinteros, Uniones o Federaciones sindicales se unen con iniciativas propias a esta campana de agitación. Con mas de un año de anticipación se comunica a los empresarios, se preparan contratos-tipo, se multiplican los llamamientos y consejos de prudencia, pero a pesar de ello, estallarán huelgas a veces violentas. El Presidente de los Estados Unidos, Clevelan, llegó a decir: «Las condiciones presentes de las relaciones del capital y el trabajo son muy poco satisfactorias, y esto en gran medida, gracias a las ávidas e inconsideradas exacciones de los empleadores». Ante la potencia del movimiento cierto número de empresas ceden antes del 1.º de Mayo...

Manifestaciones obreras

En todo el país se desarrollan importantes manifestaciones obreras en defensa de la condición obrera.

Por fin, el 1.º de Mayo de 1886 llegó. Por todas partes se realizaron importantes manifestaciones con la consigna uniforme:

«A PARTIR DE HOY, NINGUN OBRERO DEBE TRABAJAR MAS DE OCHO HORAS POR DIA»

¡OCHO HORAS DE TRABAJO!

¡OCHO HORAS DE REPOSO!

¡OCHO HORAS DE EDUCACION!

Más de 5.000 huelgas y 340.000 huelguistas. En Nueva York victoria de los obreros ebanistas barnizadores, trabajadores de la construcción: 8 horas de tra-

bajo sin disminución de salario. Los panaderos jornadas de diez horas pero con aumentos de salario. En Pittsburg éxito casi total. En Baltimore tres gremios ganan las 8 horas. En total mas de 125.000 obreros obtienen las ocho horas el día fijado, 200.000, un poco más tarde. Son ya 250.000 en los meses siguientes. Un millón de trabajadores ven su jornada de trabajo disminuida, si bien no han logrado las 8 horas. Pero en Milwaukee la fuerza pública ha disparado contra los manifesantes. Nueve personas murieron.

El plomo de las balas

En Chicago, días antes, la prensa al servicio de los patronos llamaba a «curar el orgullo de los obreros», con «el mejor alimento que se les podía dar a los huelguistas» el plomo de las balas. El «Chicago Times» escribía: «La cárcel y los trabajos forzados es la mejor solución posible de la cuestión social. Hay que desear que su empleo se generalice». Chicago era por aquel entonces el más potente centro revolucionario de los Estados Unidos. El 1.º de Mayo la clase obrera respondió a la llamada de las organizaciones con un amplio movimiento huelguístico, los carpinteros, los paquetistas, los obreros de la construcción, los tipógrafos, los mecánicos, los herreros, algunos empleados, han arrancado la jornada de ocho horas sin disminución de salario.

Pero la lucha no podía acabar el 1.º de Mayo. Los días siguientes todavía siguen en huelga unos 40.000 trabajadores. El 3 de mayo, al final de la tarde, 7.000 huelguistas se entretan a la fuerza pública. Piedras contra fusiles. Los obreros tuvieron que retirarse, dejando en el suelo a seis compañeros muertos y más de cincuenta heridos. La indignación de los obreros se expresaba en términos duros y violentos:

«Ha empezado la guerra de clases. Ayer se ha fusilado a los trabajadores frente a la fábrica Mac-Gormick. ¡Su sangre grita venganza! Secar vuestros llantos, vosotros que sufrís! ¡Alto el corazón, esclavos! ¡Levantaros, sublevaros...!».

Nuestros trabajadores se encontraban frente al «lock-out» o al despido patronal.

En el último momento la manifestación tomó carácter pacífico. Se recomendó a los manifesantes que fueran al mitin sin armas, y tampoco previó el matrimonio Parsons lo que sucedería, que llevó a sus dos hijos pequeños. Unos 150.000 personas asistieron a la manifestación de protesta. Hubo discursos. Todo transcurría pacíficamente. Pero una vez más intervino la policía que comenzó a dispersar con violencia a los asistentes. Una bomba fue lanzada contra la policía. La explosión que causó la muerte de ocho policías desencadenó una terrible batalla campal. La policía abrió fuego sobre los manifesantes provocando una enorme masacre. Nunca se ha sabido la cifra de muertos y heridos. Centenares.

Fue decretado el estado de sitio de la ciudad, sobre la que se abatió una ola represiva sin precedentes. Muchos militantes fueron detenidos. ¿Quién lanzó la bomba? El acta de acusación fue establecida para cargar la responsabilidad del hecho sobre los militantes y dirigen-

even

FORJATS - CERÀMIQUES - SANITARI

Exposició i Oficines:

Roger de Flor, 47, 49 i 51 baixos

Tel. 870 44 58/62 - GRANOLLERS

jornada de vuit hores

tes obreros detenidos o fugados. Al poder político le importaba bien poco averiguar el autor real del atentado que resultó ser objetivamente una provocación. Lo que interesaba era eliminar a los dirigentes obreros, organizadores de la batalla por las ocho horas.

Parodia de la justicia

El proceso, los acusados: SPIES, FIELDEN, NEEBE, FISHER, SCHWAB, LINGG, ENGEL, ALBERT PARSONS. Un jurado constituido para obtener una condena implacable y ejemplar. Un fiscal que organiza falsos testimonios. Una parodia de justicia contra la clase obrera americana.

«Es verdaderamente difícil —ha escrito el historiador americano, Morris Hillquit— leer los informes sin sacar la conclusión de que fue la más monstruosa caricatura de justicia que haya sido dado ver jamás en un tribunal americano.

El procurador pidió la pena de muerte, a pesar de que resulto imposible esclarecer la menor participación directa de los inculcados en el atentado. Los acusados durante el proceso, resistieron con firmeza y prudencia a los magistrados, y entre el veredicto y el pronunciamiento de la pena elevaron, cada uno según su temperamento, una viril requisitoria contra la sociedad capitalista.

La sentencia, dictada el 20 de agosto de 1886, condenaba a los ocho acusados a la horca. Sin embargo, hubo gracia para Schwab y Fielden, cuya pena fue conmutada por la de prisión perpétua y para Neebe, por la de quince años de prisión. El Supremo de los Estados Unidos no consintió en anular el juicio por vicio de forma.

Sin embargo, la sangre vertida por los mártires de Chicago no fue inútil. Fecundó la idea de las ocho horas, y sin ella, quizá la fecha del 1.º de Mayo no hubiera conquistado derecho de ciudadanía en el Congreso de la Internacional Socialista, celebrado el 20 de julio de 1889, al que asistió, entre los representantes de Alemania, Francia, etc., Pablo Iglesias en representación de la clase obrera de España y de las fuerzas socialistas.

Así nació, oficialmente, la jornada internacional del 1.º de Mayo.

Miguel Angel Gullón

Plaça Gran
Publicació Granollerina

Subscriuiu-vos-hi!

UGT en el 1.º de maig '79

Quan surtin aquestes ratlles, quedarà endarrera, la Festa del Primer de Maig d'enguany. Festa del Treball, diada de solidaritat i lluita dels treballadors de tot el món, establerta en record i homenatge als companys treballadors morts en els fets de Xicago de l'any 1886, per aconseguir la jornada de vuit hores.

La diada del Primer de Maig, es celebra des de l'any 1890, degut a la resolució aprovada per unanimitat, el 20 de juliol de l'any 1889, per els assistents (entre ells Pablo Iglesias) al Congrés Internacional Socialista de París. A Catalunya, sempre capdavantera del moviment obrer a la península, també es va celebrar l'1 de Maig que s'esqueia en dijous, a Madrid van esperar el diumenge dia 4, doncs tenien por que els treballadors no anessin a la vaga.

A Barcelona, la vaga va ésser general. Tant la vaga, com el miting i la manifestació, foren impulsats pels socialistes i els sindicalistes de les «Tres Classes de Vapor», i a última hora s'hi afegiren els anarquistes. La diada es celebrà en varies ciutats de Catalunya, i entre elles Granollers.

Hem arribat a l'any 1979, i com diu l'«Slogan» d'U.G.T. «La lluita sindical continua».

Es cert, que aquest any, s'ha celebrat en una contextura diferent, perquè tenim ja aprovada una Constitució, que configura les bases, per poder fer del nostre país una Democràcia. També tenim uns Ajuntaments, elegits pel poble, amb una majoria d'esquerra, que perme-

tra els treballadors a incidir, en les decisions que els afecten directament.

No hem d'oblidar per això, que tenim un govern de dretes, al servei de la classe capitalista i que posarà tots els entrebancs possibles a les conquestes que vulguin assolir els treballadors.

Per això, en aquest Primer de Maig, la nostra lluita i exigències passen per:

- La defensa del poder adquisitiu dels nostre salaris.
- Política de ple empleu, increment de la inversió pública, en els sectors que generin més llocs de treball. Estimul a la inversió privada i ajuda a la petita i mitjana empresa.
- Aprovació de la Llei Socialista, contra l'atur.
- Devolució del patrimoni sindical, tant l'històric com l'acumulat.
- Elaboració d'un marc democràtic de relacions laborals, que suposi una garantia de llibertat sindical plena.
- Una política agrària, eficaç, contra l'atur al camp, millorament del nivell de vida dels pagesos i eliminar l'emigració.
- Exigir l'aprovació de l'Estatut, sense retallar i ara,

Per acabar desitjaria que l'any vinent, el Primer de Maig, pogués ser més dia de festa i no tant de lluita, doncs voldria dir que hauríem avançat en el camí de l'alliberament de les classes explotades.

Joan Martí Torres
i Garrell d'U.G.T.

Un Primer de Maig contra la crisi i l'atur

El 1.º de Maig té per nosaltres, les CC.OO. i els treballadors en general, a més del record i l'homenatge a les víctimes de Xicago a l'any 1878, una càrrega inefugible de lluita i combat contra els principals problemes que avui tenim plantejats els treballadors.

Aquest 1.º de Maig té un sentit qualitativament nou per al moviment obrer. Es l'inici d'una llarga resposta per evitar que la dreta imposi unes solucions unilaterals amb càrrec als treballadors: Les mobilitzacions del 1.º de Maig adquireixen llur vertader significat en la perspectiva d'un procés que ha d'impeidir que la política de dretes es redueixi, en aquesta democràcia, a reconvertir els privilegis de l'antic règim en nous i més útils privilegis per l'oligarquia financera, monopolista i terratinent.

El procés sindical al nostre país porta molts anys de retard en relació al procés polític, és el moment de posar els punts sobre les is i crear un marc d'acció sindical favorable als treballadors, que evidentment no pot començar tal com pretén el Sr. Calvo Ortega, que presenta un projecte d'Estatut del Treballador, sense consultar prèviament les Centrals Sindicals. S'equivoquen els senyors de l'UCD, la CEOE i el Govern, si per ostentar una minoria majoritària al parlament, intentessin d'imposar un marc jurídic sindical.

La situació de crisi i atur. La situació dels joves que no troben llocs de treball en acabar llurs estudis. La devolució del Patrimoni Sindical. L'aprovació de l'Estatut, ara mateix! i sense retalls. Junt amb la solidaritat i fraternitat internacional amb Nicaragua, Argentina, Uruguai i Xile. Tots aquests problemes cal que tinguin una resposta de mobilització i de lluita dins el marc jurídic de la Constitució.

Per una sortida democràtica i racional, favorable als interessos dels treballadors, de la crisi econòmica.

Per un pla de Solidaritat Nacional contra l'atur, dintre l'esforç de reconstrucció nacional de Catalunya.

I a més per un marc democràtic dels drets sindicals i relacions laborals: Estatut del Dret del Treballador, pròxim a ser discutit al Parlament, en el qual esperem que les forces catalanes de caire nacionalista es posin al costat del poble i votin a favor dels treballadors i això serà defensar Catalunya.

Per totes aquestes coses ens mobilitzarem els treballadors en els propers mesos i de totes aquestes coses, en seguirem parlant perquè el tema no és pas exhaurit, ni de bon tros.

LUIS BARBOSA
Assesor Sindical de CC.OO.

La Festa de la Mare

Demà primer diumenge de maig, és la Festa de la Mare, que el 1928 va néixer molt poètica i humana, a Manresa i a Granollers, si bé, avui tot i que es celebra s'ha convertit en una festa de consum...

...Molts homenatges es fan, i molts es faran, però com el que proposo des de les acollidores planes d'El Pla de Bages, no n'hi ha cap.

És l'homenatge a la Mare! A la nostra mare, la que ens ha donat l'ésser, la que ens ha ensenyat a estimar amb amor lleial i sincer; la que ha estat el nostre àngel guidor, que des de que ens portà al món ens ha fet de guia i ens ha donat consol la que ha plorat quan nosaltres hem plorat i ha fet cor a les nostres rialles; és a dir, a la Mare, la més pura, la més santa, la més noble entre totes les dones.

A la Mare hem de fer-li ofrena d'homenatge gran i espontani, que tothom se n'adongui, que tothom sàpiga que en aquesta terra beneïda els fills honoren a llur Mare.

És un homenatge que, per a dur-lo a terme, no és necessari nomenar juntes, ni comitès, ni posar tiquets a la venda; només és necessari retre-li l'homenatge més humil i sincer, però que per la seva mateixa senzillesa és apoteòsic i sublim. L'homenatge pot consistir solament portant al pit una flor roja, els que la tinguin viva, i blanca els que la tinguin difunta.

22 d'Abril del 1928 - N.º 353
Setmanari LA GRALLA

El Dia de la Mare a Granollers

Avui es celebrarà en nostra ciutat la festa d'homenatge a la Mare. Els simpatitzants, lluiran avui una flor, vermella o blanca, segons tinguin la mare viva encara o n'enyorin les seves tendreses i carícies.

Enguany, però, els iniciadors d'aquesta escaient festa, han volgut que tingui una major efectivitat. I es celebraran avui diversos actes al fi de crear una Caixa d'Ajut Maternal, organisme que neix sota el patronatge de les nostres societats locals.

El quadro escènic de la Unió Liberal que ha recollit la iniciativa, ha recabat l'ajuda de l'Associació a la qual pertany, així com també el de les societats Casino de Granollers. La Alhambra i chor Amics de la Unió, perquè un representant de cada una d'elles i un del nostre setmanari, constitueixin interinament el Patronat d'aquesta obra d'assistència social que va crear-se i que vé a cobrir una necessitat com ho és el de completar el subsidi de Maternitat, fent que n'arribin els seus beneficis a les famílies que, per raó de llur especial treball, no reglamentat encara, no poden gaudir d'aquell subsidi, tot i que són justament les més necessitades del suport col·lectiu.

Així, el programa de la Diada de la Mare a Granollers, és el següent:

A la tarda, es celebraran Balls de Flors a les societats La Unió Liberal, La Alhambra i Amics de la Unió, i a la nit tindrà efecte la funció a La Unió Liberal, organitzada pel Quadro Escènic. La recaptació que s'obtingui en els balls i en la funció, així com les quantitats que es recullen per donatius particulars, els quals es rebran a les dites societats i en nostra Redacció, servirà per a la creació de la Caixa d'Ajut Maternal.

En la funció teatral d'aquesta nit serà representat el drama de Santiago Rusinyol «La mare», a càrrec dels entusiastes aficionats del Quadro Escènic. Interpretarà el difícil paper de la protagonista, la notable actriu senyora Elvira Fremont, que en fa una magnífica creació. I arrodoraran el magnífic conjunt, les actrius Josefa Ribas i Filomena Bidosà.

Expressament per a aquesta funció, el nostre company Esteve Sarroca (Xixu), ha escrit un assaig dramàtic, titulat «Com dorm el meu fillet!», que recitarà la senyoreta Teresa Escobar, del Quadro Escènic.

I finalment ens plau de dir que, accedint al prec que l'hi ha estat fet, prendrà part a la testa d'avui l'eximia cantatriu senyora Carme Bau Bonaplata, qui cantarà quelques obres acompanyant-la al piano el mestre Aureli Font.

El valuós concurs d'aquesta eminent artista, que suara ha realitzat brillant temporada al teatre del Liceu, i de la qual hom recorda encara les inoblidables representacions de «Tosca» i «Mannon» a la Unió Liberal, assegura l'èxit de la festa d'avui, si ja no fos prou garantia la seva finalitat lloable i també el crèdit de que gaudeixen tots els altres elements que han de participar-hi.

Ahir, les noies que formen part del Quadro Escènic recorren els tallers de modistes i sastre per a recabar l'ajuda de les noies que hi treballen, així com també l'han demanat de les noies que treballen a les fàbriques i altres tallers. Gràcies al concurs d'aquestes noies gentils, és segur que avui la diada de la Mare a Granollers serà un èxit.

Confessem la nostra satisfacció davant l'anunci d'aquesta Diada de la Mare. Entusiastes de l'hermosa festa, pel seu bell simbolisme i la manera senzilla de la seva celebració, ens satisfà aquest caire humaníssim que enguany se li dona en nostra ciutat i que voldríem que perdurés tots els anys, mentre aquesta funció d'assistència social, tan necessària, no sigui privativa de l'Estat. Bé està una flor en el pit d'una noia i en el trauc del jec d'un jove per a proclamar l'amor que res no hauria de marcar envers la Mare, però millor estarà que el perfum d'aquestes flors perduri tot l'any i serveixi per a remeiar possibles necessitats en les llars humils on floreixi l'amor maternal.

8 de Maig del 1932 - N.º 551
Setmanari LA GRALLA

Fricandó

El fricandó és un d'aquells plats que dèiem que pot tenir moltes variants ja que, segons siguin les herbes o licors que cada mestressa utilitzi, poden donar-li sabors diferents. La carn que a mi més m'agrada és el jarret. Alhora és tendra i melosa.

En altres èpoques era plat obligat de grans celebracions, és a dir, Festa Major, casaments, etc., etc.

Encara que la seva preparació sigui un xic laboriosa, penso que té un gran avantatge ja que tot preparar-se el dia abans de ser menjat. Jo diria inclús que és molt més gustós. Pot doncs solucionar un segon plat d'un dia de convidats i així no haver d'aixecar-se de taula.

Demaneu al carnisser que us talli la carn per fricandó.

Enfarineu-la i fregiu-la en una cassola amb oli i llard, meitat i meitat.

Aparteu la carn i amb el mateix oli feu un sofregit amb dos alls ratllats, una ceba tallada a làmines fines i un tomàquet pelat i tallat. Retorneu la carn a la cassola juntament amb un got de vi ranci i el brou suficient per cobrir la carn. La cocció ha de ser llarga i el foc molt suau. (Si teniu una cassola de terra, penseu que és l'atuell més adequat). Prepareu una picada amb un gra d'all, un sobre de safrà i una galeta. Afegiu-la també a la preparació a més d'un brot de farigola, un de romaní, una fulla de llorer, un brot d'àpit un polset de pebre vermell i un de canyella. Uns quinze minuts abans d'apartar-ho del foc podeu ajuntar-hi unes llanegues o uns rovellons. Jo voto per les llenegues ja que la mica de viscositat del bolet, li donen un toc especial. Podem utilitzar-les de conserva, ja que actualment són preparades amb molta eficiència.

Montserrat Ponsa i Tarrés

Senyores i senyoretetes!

EURO-GIMNÀS

li ofereix noves instal·lacions
en el seu Centre d'Educació

FÍSICA - FEMENÍ

Carrer Sans, 4
(darrera l'Hotel Europa)

Obert de 7 matí a 9 vespre

SERVEI DE SOLARIUM

15 de juny - tarda a les 6

Demostració de Fi de Curs

Gimnàstica-Jazz (Junior)

Gimnàstica-Rítmica Esportiva

a Ca La Sila

per alumnes de Mercè Parellada

Teatre

Els simpàtics llits de Valldemosa

El passat dia 28 d'abril a la Sala d'Actes de l'Institut de Batxillerat, el TAC va presentar ELS LLITS DE VALLDEMOSA d'Agustí Soler i Mas, a càrrec del Col·lectiu d'Actors Manresans i dins els marc de les FESTES CULTURALS DE PRIMAVERA.

L'obra de l'autor manresà Agustí Soler i Mas es una farsa vestida damunt d'una obra de George Sand (Aurore Dupin) «Un hivern a Mallorca», amant del músic Chopin. L'autor dóna vida, efímera s'entén, a una sèrie de personatges que mostren l'aventura vital, històrica dels mallorquins de l'època, enfilant esquetxos i quadres que expliquen la peripècia de la Sand a Mallorca del segle XIX. Amb un procediment de teatre d'entreteniment, tipus «revista» o «music-hall» ens predica una història que en cap moment és avorrida, ni trivial, ni desaprovechable. Hi ha crítica de l'ambient social, denúncia de les relacions humanes inhumanes, sàtira política i àdhuc feminisme, la George Sand és una mena de lleona feminista, importada de l'Europa del segle dinovè, una virgueria, tanmateix.

Desconeixíem l'existència del Col·lectiu d'Actors Manresans, però per la mostra presenciada disposen d'un grup d'actors d'una forta i versàtil eficàcia interpretativa. Quatre actors representen vint-i-quatre personatges amb una plausible facilitat de comunicació, ajudats de la minsa presència d'un barret, d'uns elàstics o d'un vel. El públic arriba a tenir la sensació que el nombre d'actors és superior a l'anunciat al programa de mà. L'obra dintre els esquemes de la farsa es presta a l'abús dels registres caricaturescos però el bon fer dels actors en prescindeix mesuradament. Això és d'agrair. El perill del recurs fàcil els podia haver temptat.

Malgrat tot el «respectable» no hi acudí. Si erem trenta ja feiem prou! I a fe de Déu! com s'haurien divertit, cosa per altra banda no massa corrent en aquests «escenaris» nostres. Els amics i coneguts de sempre no hi eren. Ni això ja no funciona a Granollers? O potser el respectable està escamat i cansat? Preparem-nos, doncs, per a la pròxima catàstrofe.

Joan Colomé

GLOSES

L'allargament de la vida

Segons ens diuen les estadístiques, el terme mitjà de la vida humana ha augmentat d'una manera considerable des d'unes desenes d'anys ençà. El fet és, i no calen estadístiques, que tots nosaltres constatem la realitat evident de l'allargament de la vida en l'espècie humana. Mor gent jove, tanmateix, i és ben de doldre, però si cerquem la durada mitjana del nostre viure, notarem que aquestes pèrdues malaguanyades són compensades amb escreix per la llargada habitual de la vida d'un gran nombre de veïns que ultrapassen els vuitanta i els noranta anys. Aquests són el qui fan la balançada en el terme mitjà tan elevat de què parlem.

Coneixem el fet, però n'ignorem les causes. És potser el major consum de vitamines des de la més tendra infància? Vol dir que tots plegats fem una vida més sanitària? Serà que no tenim tants maldecaps com en temps passats? A ben segur que la resposta en una d'aquestes preguntes ens revelaria el misteri.

El cas és que tots constatem l'evidència d'aquest allargament vital, encara més falaguer per la circumstància de ser la joventut el període que mostra una major dilatació. Abans era el temps que transcorria des dels vint anys fins als quaranta, i encara gràcies. Ara veiem gent d'edat ben madura que juga al tennis, condueix cotxe, surt de nits i balla al so que toquen, en qualsevol festa o festeta, com un jovenet de la primera volada.

Alegrem-nos, amics, d'aquest rejuveniment que ens reporten les estadístiques, si és que l'ignoràvem. I us convidem a aprofitar-lo sàviament, sense tirar-nos pedres al fetge per cap mena de preocupació, a fi de no malmetre el poder persuasiu que ha de tenir tota estadística, si s'estima una miqueta.

XIXU

Bústia

Ministeri de Sanitat i Seguretat Social

Un nou servei

Senyor Director:

Aquest Servei ha obert una Agència d'Informació a la ciutat de Granollers, en dependències cedides amablement per la Llar del Pensionista, al carrer Josep Maria Puntas, s/n.

S'atendrà al públic tots els dimarts de les 10 fins a les 13 hores.

Com sabrà, el SEREM és un Servei Comú de la Seguretat Social, les competències del qual van dirigides a l'atenció

dels minusvàlids físics i psíquics a fi de promoure llur integració laboral i social.

L'Agència de Granollers atendrà únicament la població disminuïda física, bé individual, mitjançant la realització de programes de rehabilitació i recuperació, i ajuts complementaris, bé col·lectivament, mitjançant concerts amb Entitats públiques i privades que reuneixin els requisits establerts.

Com a responsable d'aquest Centre em plau de posar-me a la seva disposició i del medi que tan dignament dirigeix.

Rebi Sr. Director, una cordial salutació de

Joan Ferrer i Corderas

GARCIA CUEVAS

JOIER

Llistes de Boda ■ Regals d'Empresa

Santa Anna, 2 Telèfon 870 04 85 Granollers

Blanc i Negre

En el nou Consistori els hi ha tocat la rifa de presidències, vicepresidències i vocalies. (Els premis grossos).

I una «pedrea» de 270.000.000 de pessetes, import de l'obra i el solar de Cal Mònic, altrament dit VIMUGRASA.

VIMUGRASA deu, entre altres:
47'5 milions a 380 famílies implicades
8 milions a l'antic Batlle
80 milions a causa de Carrero Blanco (vivendes)
«Solucions», qui les té?...
I les «solucions» promeses?...
Una altra rifa.

La realitat és que ningú creu que ell tingui les «solucions»...

Però tothom espera que els altres ho resolguin.

Això aviat semblarà el conte de la ploma de colomí i el condemnat a mort.

Suggerències:

A Castellcir el nou consistori ha manat construir un W. C. darrera la sala dels Plens.

Els felicitem pel bon exemple.

«Dios está entre las ollas y cacharros». (Teresa de Avila)

Per traducció i interpretació, cal assistir als Plens.

Escorxadors = «Matadero».

X. M. A.

Per a la petita i mitjana empresa de Granollers i Comarca

Centre de Càlcul Granollers S. A.

Els ofereix la solució al problema comptable per mitjà de processos moderns, clars i econòmics

Informació a:
C.C.G., S.A. - Tel. 870 36 80

Ayuntamiento de Granollers

EDICTO

De conformidad con las disposiciones vigentes (Orden 22 de diciembre de 1978 por lo que se dictan normas para la rectificación del Censo Electoral de residentes mayores de edad, con referencia a 31 de diciembre de 1978), las listas del Censo Electoral permanecerán expuestas al público en el vestíbulo del Ayuntamiento durante los días comprendidos entre el 1 y el 6 de mayo.

Granollers 24 de abril de 1979.

El Alcalde

En català, si us plau

L'apotecari

Dissabte	5	Rahola
Diumenge	6	Torrents
Dilluns	7	Arimany
Dimarts	8	Bellavista
Dimecres	9	Jonch - Puig
Dijous	10	Montaña
Divendres	11	Ochoa
Dissabte	12	Oliva

-Ciudadans de Catalunya:
El vostre President també
llegeix El Be Negre

Festes Culturals de Primavera'79

Dijous, dia 10
Casa de Cultura
Nit, a les deu

Tercera Conferència del Cicle sobre
**LES DARRERES TENDÈNCIES
DE LA POESIA CATALANA**

organitza Associació Cultural

Dissabte, dia 12

SESSIÓ CINEMA INFANTIL

organitza Òmnium Cultural

Museu de Granollers
Nit, a dos quarts d'onze

CONCERT

a càrrec de Maria Lluïsa Cortada, clave i Anna Ricci, mezzosoprano

organitza Joventuts Musicals

Diumenge, dia 13
Casal Pompeu Fabra

Inauguració de l'Exposició del

CONCURS DE CÒMICS

Matí, a les onze

ESTIL CAVALL FORT

REPARTIMENT DE PREMIS

FESTIVAL INFANTIL

Matí, a les 12
Patí Casino de Granollers
Club de Ritme

**MOSTRA MUNDIAL DEL DIBUIX INFANTIL
ANY INTERNACIONAL DEL NEN (UNICEF)**

organitza Casino Granollers - Club de Ritme

Quarta Conferència del Cicle sobre
**LES DARRERES TENDÈNCIES
DE LA POESIA CATALANA**

organitza Associació Cultural

CALÇATS CANAL

Carrer Sant Roc, 21 - Telèfon 870 06 31
GRANOLLERS

Dues pel·lícules polèmiques

L'atenció del cinèfil es dirigeix, aquesta setmana, envers dues pel·lícules força interessants i que poden originar polèmiques «El Diputado» (Mundial) i «Vicios Privados, Virtudes Públicas» (Principal).

Eloy de la Iglesia va començar en el cinema amb «Algo amargo en la boca» a la que varen seguir algunes realitzacions afortunades com «El techo de cristal», «La semana del asesino», «Los placeres ocultos» i d'altres que no ho foren tant: «Cuadrilatero», «Nadie oyó gritar», «Una gota de sangre para seguir amando», «Juegos de amor prohibidos» i «La otra alcoba». Com es pot veure la seva obra està plena d'alts i baixos. Quina és la constant del cine que fa? Jo diria que les obsessions sexuals —potser les seves— d'uns personatges i que des de la pantalla llença a la cara del públic que les pot reconèixer com a seves i això cou, no? Ara ens arriba «El Diputado». Homosexualitat i política agafades de la mà. Oportunisme?, pot ser. Poètica?, quasi segur. José Sacristan i M.ª Luisa Sanjosé en són els protagonistes. S'ha de veure, la discussió vindrà més tard.

Miklos Jancso va néixer a Vac, prop de Budapest, el 1921. Va estudiar Lletres, teologia, Història de l'Art i es llicencià en Dret. El 1951 obtingué el Diploma en l'Escola de Cinematografia. Després de fer uns 40 curt-metratges, rodà la seva primera pel·lícula el 1958. Miklos Jancso és un director marxista, que es nega a oblidar el seu origen: l'hongarès oprimat, sempre lluitant contra una tirania omnipresent. L'opressió l'obsessiona i prova de combatre-la mitjançant el camí més senzill i atractiu: la naturalitat del sexe, que es conjunta amb la germanor entre els que s'estimen. Sempre hi ha un poderós que es creu l'amo de l'única veritat i contra ell, per plantar-li cara, el director fa servir els plans-seqüència, els

moments de grua, una meravellosa fotografia i una acurada selecció d'actors.

El 30 de gener de 1889, entre les 6 i les 7 de la matinada, moriren Rodolfo de Habsburgo, hereu de l'Imperi Austro-Hongares, i Maria Vetsera, estimada seva. En «Vicios privados, públicas virtudes» en M. Jancso ens dona una particular versió dels fets. Versió que no és la històrica, així ho diu ell mateix: «...la única versión histórica que se encuentra en nuestro film se halla en la atmósfera, en el ambiente, en los uniformes de los soldados, en los bailes, en los sonidos de las trompas, en la escenografía y en la música». Pel·lícula que trenca amb tot quant anteriorment havia fet en Miklos Jancso i per aquest motiu no agrada a qui recordi les seves altres cintes. Aquesta es diferent. Un canvi?, un parentesi? Com l'anterior, una poètica.

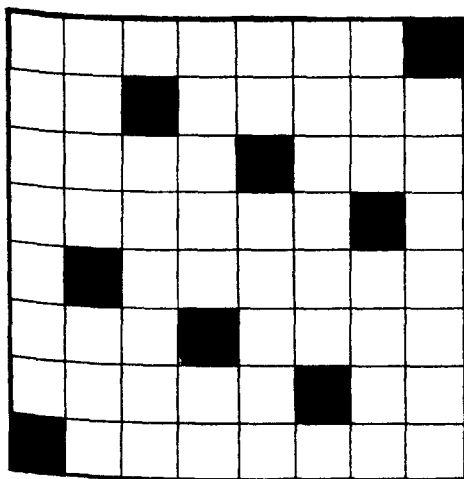
La resta de pel·lícules no tenen massa interès. «Fuerza lo Navarone» d'en Guy Hamilton (Majestic) és la típica aventura bèl·lica emparada en un anterior títol d'èxit, ara en «Los cañones de Navarone». En el Mundial podem tenir una sorpresa, bona o dolenta, amb el film d'en Carlo Lizzani «La gran bacanal». El repartiment és bo, la pel·lícula... hom veurà.

En el Museu ja s'ha projectat «El último refugio» d'en Raoul Walsh i el divendres dia 11 es passarà «Cayo Largo». Esperem que les projeccions no siguin tan «accidentades» com la del «Haicón maltés».

A la Sala Sant Esteve: «El Mundo está loco, loco, loco...» d'en Stanley Kramer amb un grapat de grans actors. Pel·lícula tan per petits com per grans. Recull de tots els «gags» que en la història del cine còmic han desfilat per la pantalla. La sessió comença a les 5. Durada: 3 hores.

Jaume Ortuño

Mots encreuats - 19 • Quico

HORIZONTALS

1. Comissió municipal. — 2. Quasi tot un

tro. Avançar per l'aigua. — 3. Marge del riu. Vocal repetida. — 4. Olorar, flairar. Sud. — 5. Fòsfor. Imatges pintades. — 6. Mancat d'humitat. Cau neu. — 7. Porta a la memòria. Cua de caragol. — 8. El que ataca.

VERTICALS

1. Al revés i en plural tothom en practica un o altre. — 2. Estèril, sense vegetació. Muller d'Adam. — 3. Nord. Oposició, bloqueig. — 4. Al revés, calavera. Negació. — 5. Els anglesos el prenen a les cinc. Al revés, embarcació lleugera. — 6. Al revés, capgira. Vocal. — 7. ETA desordenada. Al revés el que fa nou. — 8. Part que sobresurt de la superfície d'una cosa.

SOLUCIÓ AL NÚM. ANTERIOR

H.: 1. Apradar. — 2. IL. Diràs. — 3. Copa. Riu. — 4. Amorfa. B. — 5. O. Miasma. — 6. Rap. BOAC. — 7. Crear. Tr. — 8. Eurasia.

V.: 1. aicaorC. — 2. Plom. arE. — 3. R. Pompeu. — 4. adarl. ar. — 5. DI. Fabra. — 6. Arraso. S. — 7. Rai. Matí. — 8. súbacrA.

Cinema

ASTORIA

Los pecados de la Casta Susana

Callejon infernal

MAJESTIC

Fuerza 10 de Navarone

Los conquistadores de Atlantis

MUNDIAL

El Diputado

El gran bacanal

PRINCIPAL

Vicios privados, públicas virtudes

SALA SANT ESTEVE - club infantil

El mundo esta loco, loco, loco

Exposicions

Museu de Granollers

Peces del museu

Com es fa un llibre?

Sala Sant Jordi de la

Caixa d'Estalvis de Catalunya

J Icart

Exposició de Pintures

A B, Galeria d'Art

Frederic Lloveras

Sala A - olis

Sala B - aquarel·les

Caixa d'Estalvis de Sabadell

A Poblet - Exposició d'olis

Caixa d'Estalvis Laietana

Fazal Hussain - artista

Diuenge, 6

Handbol

Matí, a les 12,15

Granollers - Grupo Covadonga

Futbol

Camp C. E. Granollers

Tarda' a les 5

Atlètic Vallès - Llinars

Foto *Battle*
Revelat de color fet per KODAK

75 anys de la vida de Catalunya i Balears. (1904 - 1979)

Miri les persones de la fotografia.

N'hi ha 75.

Cada un d'ells ha nascut en un any diferent entre 1904 i 1979.

El primer de la fila de dalt, a l'esquerra, té 75 anys. Els acaba de complir.

Com «la Caixa», que va néixer el 1904. A l'abril.

El nen que hi ha al bressol, a baix de tot a la dreta, acaba de néixer.

Cada un d'ells, amb la seva història particular, petita i important al mateix temps, és part de la vida de Catalunya i de les Balears.

De la vida de «la Caixa».

Perquè igual que ells, «la Caixa» forma part de la nostra història d'ahir i de la nostra vida d'avui.

I amb ells va construir el futur.

Perquè el senyor Xavier, donya Mercedes, l'Antoni, el Manolo, la Laura, en Jordi... totes les persones de la fotografia són un símbol.

El símbol d'una Institució que va creixent arrelada al seu entorn social. Formant part de Catalunya i de les Balears. Servint a Catalunya i Balears.

CAIXA DE PENSIONS
"la Caixa"